

Sygn. akt **IV Ka 1194/16**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 lipca 2016r.

Sąd Okręgowy w Szczecinie w IV Wydziale Karnym Odwoławczym

w składzie:

Przewodniczący: SSO Ryszard Małachowski

Protokolant: st. sekr. sądowy Daria Kozłowska

po rozpoznaniu w dniu 15 lipca 2016r.

sprawy **D. S. (1)**

obwinionego z art. 87 § 1 kw i z art. 94 § 1 kw

na skutek apelacji wniesionych przez obwinionego i jego obrońcę

od wyroku Sądu RejonowegoS.

z dnia 3 marca 2016r. sygn. V W 3379/14

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok,

II. zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze w tym, 120 (sto dwadzieścia) złotych opłaty.

SSO Ryszard Małachowski

Sygn. akt IV Ka 1194 / 16

UZASADNIENIE

D. S. (1) został obwiniony o to, że:

- w dniu 16 lipca 2014 roku około godz. 03:35w S. w ruchu lądowym na ul. (...) będąc w stanie po użyciu alkoholu, tj. I badanie tj. 0,14 mg/1, II badanie 0,12 mg/1 alkoholu w wydychanym powietrzu kierował samochodem m - ki O. o nr rej. (...), to jest o czyn z art. 87 § 1 kw;

- w tym samym miejscu i czasie kierował w/w pojazdem nie posiadając uprawnień do kierowania pojazdem, tj. o czyn z art. 94 § 1 kw.

Sąd Rejonowy(...) P.(...) w S. wyrokiem z dnia 03 marca 2016r., w sprawie o sygn. akt V W 3379 / 14, uznał obwinionego D. S. (1) za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów i za te czyny na podstawie art. 87 § 1 kw w zw. z art. 9 § 2 kw wymierzył mu karę grzywny w wysokości 1200 złotych;

Na mocy art. 87 § 3 kw orzeczono zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych wszelkiego rodzaju na okres 12 miesięcy;

Po myśli art. 29 § 3 kw orzeczono obowiązek zwrotu prawa jazdy właściwemu (Wydziałowi Komunikacji);

Na koniec zasądzono od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa postępowania, w tym 120 złotych tytułem opłaty.

Apelacje od powyższego rozstrzygnięcia wywiódł obwiniony oraz jego obrońca.

Obrońca obwinionego zaskarżył powyższy wyrok w całości, zarzucając mu:

I. Naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na treść orzeczenia, tj.:

- art. 7 k.p.k. w zw. z art. 8 kpw, poprzez dokonanie oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego w sposób dowolny, z naruszeniem zasady swobodnej oceny dowodów, logiki i doświadczenia życiowego, polegające na oparciu ustaleń faktycznych w sprawie na zeznaniach T., bez przeprowadzenia w przedmiotowej sprawie pełnego postępowania dowodowego celem zweryfikowania okoliczności podnoszonych przez obwinionego tj. pominięcie wniosków dowodowych zgłaszanych przez obwinionego co mogło mieć wpływ na treść wyroku w zakresie ustaleń faktycznych, co do sprawstwa i winy obwinionego w zakresie zarzucanych mu czynów;;

- art. 167 kpk w zw. z 170 § 1 - 4 k.p.k. w zw. z art. 39 § 2 kpw, poprzez oddalenie wniosku dowodowego o przesłuchanie w charakterze świadka R. W. oraz poprzez nierozpoznanie wniosków dowodowych obwinionego zawartych w piśmie z dnia 11 czerwca 2015r. przedłożonego na rozprawie w dniu 11 czerwca 2015 r. tj. wniosku o zwrócenie się o notatki policjantów kontrolujących obwinionego w dniu zdarzenia celem ustalenia przebiegu kontroli, czasu jej rozpoczęcia i zakończenia, wniosku o zwrócenie się do operatora komórkowego obwinionego (...) celem uzyskania bilingu rozmów obwinionego i zestawienia czasu rozmowy prowadzonej przez obwinionego przed przyjazdem funkcjonariuszy policji z czasem podjęcia interwencji przez tych funkcjonariuszy, jak również wniosku obwinionego o przeprowadzenie eksperymentu procesowego w miejscu i w porze zdarzenia, co mogło mieć wpływ na treść wyroku w zakresie ustaleń faktycznych, co do sprawstwa i winy obwinionego w zakresie zarzucanych mu czynów;

- art. 410 k.p.k. w zw. z art. 82 § 2 kpw, poprzez oparcie zaskarżonego orzeczenia nie na całokształcie okoliczności sprawy, wobec niedopuszczenia dowodów wnioskowanych przez obwinionego w piśmie z dnia 11 czerwca 2015r. (niewyjaśnienie całokształtu okoliczności w sprawie) co mogło mieć wpływ na treść wyroku w zakresie ustaleń faktycznych, co do sprawstwa i winy obwinionego w zakresie zarzucanych mu czynów;

- art. 424 § 1 kpk w zw. z art. 82 § 2 kpw, poprzez brak należytego uzasadnienia wyroku, w szczególności zaniechanie odniesienia się przez Sąd I Instancji do wniosków dowodowych obwinionego zawartych w piśmie z dnia 11 czerwca 2015r. i faktu ich pominięcia, a także przeinaczeniu zeznań świadka K. L. poprzez wskazanie, że świadek ten zeznał, że gdy pod bramę szpitala podjechał samochód to wyszła z niego tylko jedna osoba, podczas gdy świadek ten zeznał, że widział jedynie jak mężczyzna odchodzi od samochodu co mogło mieć wpływ na treść wyroku w zakresie ustaleń faktycznych, co do sprawstwa i winy obwinionego w zakresie zarzucanych mu czynów;

II. Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, a polegający na dowolnej ocenie zebranego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności poprzez wadliwe i nieuprawnione przyjęcie przez Sąd I Instancji, że:

- w dniu zdarzenia obwiniony D. S. (1) kierował samochodem marki O. o nr rej. (...) i jechał sam, podczas gdy swobodna ocena zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie uprawnia do takiego twierdzenia;

- o fakcie kierowania pojazdu przez obwinionego świadczy m.in. jego spontaniczna wypowiedź która padła w dniu składania wyjaśnień przed Sądem, a mianowicie, „ jechałem samochodem ” podczas gdy nie jest to wyrażenie jednoznaczne z wyrażeniem „ kierowałem samochodem ”, „ prowadziłem samochód ”.

Formułując powyższe zarzuty skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia i uniewinnienie obwinionego od popełnienia zarzucanych mu czynów oraz o zasądzenie na rzecz obwinionego kosztów postępowania za obie instancje, względnie uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Obwiniony zaskarżył powyższy wyrok w całości, zarzucając mu:

I. Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, a polegający na przyjęciu, że:

- w dniu 16 lipca 2014r. to obwiniony kierował samochodem marki O. o nr rej. (...) i jechał w nim sam, podczas gdy prawidłowa analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie pozwala w sposób jednoznaczny i niebudzący wątpliwości wywodzić takiego twierdzenia,

- obwiniony kierował samochodem marki O. gdyż świadczy o tym to, że na zadane przez obrońcę pytanie spontanicznie odpowiedziałem że „jechałem samochodem”, podczas gdy taka wypowiedź nie jest jednoznaczna z twierdzeniem że „kierowałem samochodem”, „prowadziłem samochód”, wszakże w tym dniu obwiniony jechał samochodem jako pasażer.

Formułując powyższy zarzut skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia i uniewinnienie obwinionego od popełnienia zarzucanych czynów i o zasądzenie na jego rzecz kosztów postępowania za obie instancje, ewentualnie uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacje obwinionego i jego obrońcy jako bezzasadne nie zasługiwały na uwzględnienie. Obie apelacje zostały sformułowane w jednakowym zakresie zawierając podobne zarzuty i uzasadnienie, co pozwala na łączne odniesienie do zawartych w nich treści.

Wywołana nimi kontrola zaskarżonego wyroku upoważnia do oceny, że został on oparty na prawdziwych ustaleniach faktycznych będących wynikiem swobodnej, a nie dowolnej oceny materiału dowodowego, nie uchybiającej regułom wynikającym z przepisów art. 7 kpk, stosowanych w postępowaniu w sprawach o wykroczenia przez art. 8 kpw oraz, że materiał ten zebrano w sposób kompletny, wystarczający do prawidłowego rozstrzygnięcia sprawy.

Na wstępie stwierdzić należy, że poczynione przez Sąd Rejonowy ustalenia stanu faktycznego nie budzą zastrzeżeń Sądu odwoławczego. Jak wskazał Sąd meriti stan faktyczny stanowiący podstawę rozstrzygnięcia został oparty przede wszystkim na zeznaniach interweniujących funkcjonariuszy Policji oraz częściowo na zeznaniach świadka zdarzenia K. L., a także o zgromadzone materiały dowodowe o charakterze rzeczowym, m.in protokoły badań, czy informację z Urzędu Miasta S. o cofnięciu D. S. (2) uprawnień do kierowania pojazdami. Jak wynika z zeznań interweniujących wobec obwinionego funkcjonariuszy Policji ich uwagę zwróciło zachowanie kierującego, który gdy zauważył policjantów nagle przyspieszył (k. 15v). Podkreślić należy, że funkcjonariusz Policji M. T. zeznał, iż w mijającym go pojeździe nie widział innych osób poza obwinionym, co przeczy wersji lansowanej przez D. S. (1) (k. 15). Wskazany przez D. S. (1) świadek B. S. wprawdzie potwierdziła, że feralnego dnia rzekomo prowadziła pojazd należący do obwinionego, co miało na celu potwierdzenie przyjętej przez niego linii obrony. Jednakże nie można zgodzić się z twierdzeniami obwinionego, jakoby w dniu zdarzenia był on jedynie pasażerem, a pojazd miała prowadzić jego matka, która następnie odjechała taksówką, zabierając ze sobą kluczyki od samochodu, które ostatecznie w drodze przeprowadzonych czynności procesowo – kryminalistycznej zostały ujawnione w samochodzie (k.15). Obwiniony w toku rozprawy zmienił uprzednio składane wyjaśnienia wskazując, że „siedział w samochodzie bo zmarł”, „silnik był włączony” (k.54).

Jak wynika z akt sprawy interweniujący wobec obwinionego funkcjonariusze Policji podjęli natychmiastowe działanie i odjechali w kierunku, którym poruszał się pojazd obwinionego, co skutkowało utraceniem go z pola widzenia jedynie na chwilę, co nie umożliwiłoby niezauważalnego dla policjantów oddalenia się z miejsca zdarzenia rzekomego kierowcy – B. S. taksówką. Rzecz w tym, że w chwili podjęcia interwencji wobec obwinionego znajdował się on na miejscu kierowcy, posiadał kluczyki od pojazdu, a nadto został zidentyfikowany przez funkcjonariusza Policji, jako

kierujący pojazdem, co mając na uwadze całokształt zgromadzonych materiałów dowodowych bezsprzecznie świadczy o sprawstwie i winie obwinionego.

Przechodząc do kolejnego zarzutu skarżącego odnoszącego się do obrazu przepisów prawa procesowego art. 7 kpk w zw. art. 8 kpw, wskazać należy, że jest on bezpodstawny. Analiza akt sprawy prowadzi do przekonania, że organy postępowania kształtowały swoje przekonanie na podstawie wszelkich przeprowadzonych dowodów, oceniając je swobodnie z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Zasadnie Sąd Rejonowy odmówił wiary wyjaśnieniom obwinionego oraz zeznaniom jego matki, które stanowiły potwierdzenie lansowanej przez D. S. (3) linii obrony. Zeznania i wyjaśnienia wskazanych osób pozostają w sprzeczności z relacjami interweniujących w sprawie policjantów. Ostatnie, jako jasne, klarowne nie zawierające sprzeczności i legły u podstaw odtworzenia przebiegu feralnego zdarzenia. Natomiast zeznania P. W. oraz T. K. nie przyczyniły się rozstrzygnięcia przedmiotowego postępowania, bowiem nie byli oni bezpośrednimi świadkami inkryminowanego zdarzenia, zatem nie posiadali wiedzy odnośnie jego przebiegu.

Reasumując należy stwierdzić, iż dokonana przez Sąd I instancji ocena dowodów, która znalazła odzwierciedlenie w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, była nie tylko, iż uprawniona w świetle przepisu art. 7 kpk, ale w pełni prawidłowa. Dowody, którym Sąd I instancji dał wiarę, i to jeśli idzie o zeznania świadków, jak i dowody z dokumentów w swej treści w zakresie przedmiotu postępowania pozostawały w zgodzie. Były wewnętrznie spójne. Jeśli idzie o osobowe źródła dowodowe, to nie ujawniły się żadne okoliczności odnośnie nieprawidłowości w zakresie postrzegania i odtwarzania doznanych postrzeżeń. Świadkowie, którzy nie byli powiązani z obwinionym więzami rodzinnymi, nie mieli żadnych przesłanek by składać zeznania o treści odmiennej niż zgodnej z dokonanymi spostrzeżeniami. Mając na uwadze powyższe okoliczności dotyczące treści dowodów, jak i źródeł dowodowych, należy skonstatować, iż ocena dokonana przez Sąd I instancji uwzględnia wszystkie okoliczności sprawy i jest zgodna z zasadami doświadczenia życiowego i zasadami logicznego rozumowania. Skarżący nie tylko nie wzruszył owej oceny, ale nawet nie wskazał na czym konkretnie miałyby polegać uchybienia w rozumowaniu Sądu I instancji, jeśli idzie o oparcie się w nim na zasadach doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania.

Bezsprzecznie sposób procedowania Sądu meriti polegający na oddaleniu składanych w toku postępowania wniosków dowodowych był prawidłowy, bowiem w żadnej mierze nie prowadziłyby one do wyjaśnienia wszelkich okoliczności sprawy, które nawiasem mówiąc zostały już prawidłowo ustalone, a jedynie zmierzały do nieuprawnionej przewlekłości postępowania. Uzyskanie notatek funkcjonariuszy Policji celem ustalenia przebiegu kontroli, na gruncie zgromadzonych dowodów jawi się jako niecelowe, bowiem okoliczność ta została ustalona na podstawie zeznań interweniujących policjantów. Nie ulega wątpliwości, że Sąd meriti w toku procedowania sięgał jedynie po dowody istotne do ustalenia wszystkich okoliczności przedmiotowego postępowania, ostatecznie uniknął niepotrzebnego sięgania po dowody nic nie wnoszące, nie istotne, nie mogące mieć żadnego istotnego znaczenia i wpływu na wynik przedmiotowego postępowania, jak m.in. przesłuchanie wnioskowanego świadka R. W., przeprowadzenie eksperymentu procesowego, uzyskanie bilingu rozmów, które zdaniem Sądu Odwoławczego, spowodowałyby jedynie przewlekłość postępowania i tym samym generowały dalsze, niepotrzebne koszty postępowania, co stoi w sprzeczności z zasadami ekonomiki procesowej. Zupełnie na marginesie zauważyć należy, że skarżący obrońca oskarżonego zdaje się nie dostrzegać znaczenia treści oświadczenia złożonego w toku rozprawy w dniu 18 lutego 2016r., w którym zobowiązał się do „ spowodowania stawiennictwa świadka (R. W.) na kolejną rozprawę wyznaczona w przyszłym tygodniu (...) W przypadku zaś niemożność przesłuchania świadka w przyszłym tygodniu cofa ” wniosek o przesłuchanie świadka (k.165). Jak wynika z akt sprawy, pomimo zobowiązania obrońcy obwinionego, świadek nie stawił się w dniu 25 lutego 2016r. na termin rozprawy (k.166).

Szczegółowa analiza akt sprawy prowadzi do słusznego przekonania, że zaskarżone orzeczenie zostało oparte na całokształcie przeprowadzonych dowodów istotnych do rozpoznania przedmiotowej sprawy. Nieprzeprowadzenie zawnioskowanych dowodów, które nie przyczyniłyby się do ustalenia okoliczności przedmiotowej sprawy nie stanowiły naruszenia dyspozycji art. 410 kpk w zw. z art. 82 § 2 kpw.

W odniesieniu do zarzutu obrazy art. 424 § 1 kpk w zw. z art. 82 § 2 kpw podkreślić należy, że pisemne uzasadnienie wyroku jest dokumentem sprawozdawczym i sporządzone zostało po wydaniu i ogłoszeniu zaskarżonego wyroku, a zatem nie mogło mieć wpływu na jego treść, zwrócić należy uwagę, iż zebrany przez Sąd I instancji materiał dowodowy jest w pełni wystarczający dla poczynienia ustaleń odnoszących się wprost do zarzutu. Przy czym Sąd Rejonowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku koncentrując się na zarzucanych i przypisanych obwinionemu czynach, zasadnie nie poświęcał szczególnej uwagi innym dowodom i wynikłym z nich okolicznościom, które wprost nie wiązały się z inkryminowanym czynem.

Przechodząc do rozstrzygnięcia w zakresie orzeczonej wobec obwinionego kary grzywny wskazać należy, że jest ona adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości czynu, a tym samym nie razi niewspółmiernością. Obwiniony swoim zachowaniem, w krótkim odstępie czasu wypełnił znamiona dwóch wykroczeń. Przy wymierzaniu obwinionemu kary Sąd meriti rozważył okoliczności przemawiające zarówno na korzyść, jak i niekorzyść obwinionego. Na niekorzyść obwinionego świadczy jego uprzednia karalność za występki drogowy, co świadczy o lekceważącym stosunku obwinionego do obowiązujących przepisów ruchu drogowego. Zgodnie z dyspozycją art. 9 § 2 kw, wobec sprawcy zasadnie orzeczono karę na podstawie art. 87 § 1 kw, jako przewidującego karę najsurowszą. Wymierzona przez Sąd meriti obwinionemu kara uwzględnia dyrektywy wymiaru kary zawarte w art. 33 § 1 kw, w tym stopień jego społecznej szkodliwości oraz potrzebę kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Wobec powyższego, Sąd Okręgowy po myśli art. 437 § 1 kpk w zw. z art. 109 § 2 kpw zaskarżony wyrok utrzymał w mocy, nie znajdując podstaw do uwzględnienia wniosków apelacji.

Konsekwencją takiego rozstrzygnięcia było zasądzenie od obwinionego kosztów postępowania odwoławczego, w tym należną Skarbowi Państwa opłatą po myśli przepisów art. 636 § 1 kpk w zw. z art. 119 kpw oraz art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt 2 w zw. z art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983, nr 49, poz. 223 ze zm.).

SSO Ryszard Małachowski